

SANOMALEHTIEMME LUONTEESTA

Ylenpalttisesti annetaan tilaa poliittiselle agitaatiolle vanhoista aiheista — poliittiselle sanahelinälle. Kohtuuttoman vähän annetaan tilaa uuden elämän rakentamiselle — sitä koskeville lukuisille tosiasioille.

Miksi ei voitaisi 200—400 rivin asemesta kertoa 20—10 rivillä sellaisista tavallisista, yleisesti tunnetuista, selvistä, joukoille jo huomattavalta osaltaan tunnetuista ilmiöistä kuin porvariston lakeijain, menshevikkien katalasta petturuudesta, englantilais-japanilaisesta hyökkäyksestä, jonka tarkoituksena on pääoman pyhien oikeuksien palauttaminen, amerikkalaisten miljardöörien nampaidenkirskutuksesta Saksaa vastaan j.n.e. j.n.e.? Näistä asioista täytyy kertoa, jokainen uusi tosiasia tältä alalta pitää mainita, mutta ei pidä kirjoitella artikkeleita eikä toistella järkeilyjä, vaan pitää muutamalla rivillä, „sähkösanomatyyliin”, leimata vanhan, jo ennestään tunnetun, jo arvioidun politiikan uudet ilmaukset.

„Vanhaan hyvään porvarilliseen aikaan” porvarillinen lehdistö ei kajonnut „pyhimmistä pyhimpään” — yksityisomistajien tehtaiden ja talouksien sisäiseen asiintilaan. Sellainen tapa oli porvariston etujen mukaista. Siitä meidän on luovuttava kerta kaikkiaan. Me *emme* ole luopuneet siitä. Sanomalehdet meillä *eivät* ole vielä muuttuneet uudentyyppisiksi niin kuin niiden pitäisi muuttua yhteiskunnassa, joka on siirtymässä kapitalismista sosialismiin.

Vähemmän politiikkaa. Poliitiikka on „selvennetty” täydellisesti ja supistettu kahden leirin — kapinaan nousseen proletariaatin ja vähäisen orjanomistajakapitalistiryhmän

(ja sen häntyreitten, m.m. menshevikkien y.m.)— väliseksi taisteluksi. Toistan: tästä politiikasta saa ja pitää kirjoittaa aivan lyhyesti.

Enemmän talousoppia. Mutta ei talousoppia „ylimalkaisen” pohdiskelun, tieteellisten katsausten, haihattelevien suunnitelmien y.m.s. hölynpölyn muodossa, joka on valitettavasti liian usein nimenomaan hölynpölyä. Ei, me tarvitsemme talousoppia siinä mielessä, että kootaan sekä *huolellisesti tarkistetaan* ja tutkitaan tosiasioita uuden elämän todellisesta rakennustyöstä. Onko suurilla tehtailla, maanviljelyskommuuneilla, köyhälistökomiteoilla, paikallisilla kansantalousneuvostoilla *todella* saavutuksia uuden talouselämän rakentamisessa? Millaisia nimenomaan nuo saavutukset ovat? Onko ne voitu todistaa? Eivätkö ne ole tarua, kerskailua, haihattelevia lupailuja (esim.: „alkaa sujua”, „on laadittu suunnitelma”, „panemme voimat liikkeelle”, „nyt lupaamme takuulla”, „edistys on epäilemätöntä” y.m.s. huijarimaisia korulauseita, joita sepittelemään „me” olemme niin taitavia)? Miten näihin saavutuksiin on päästy? Millä tavoin ne voidaan tehdä laajemmiksi?

Missä on pantu häpeätaululle perässä laahustavat tehtaot, jotka ovat kansallistamisen jälkeen jääneet sekasorron, hajaannuksen, likaisuuden, huliganismin, laiskottelun perikuvaksi? Sellaista ei ole tehty missään. Mutta sellaisia tehtaita on. Emme kykene täyttämään velvollisuuttamme, ellemme käy *sotaa* noita „kapitalismin perinteiden vaali-joita” vastaan. Emme ole kommunisteja, vaan lumppureita, niin kauan kuin siedämme äänettöminä sellaisten tehtaiden olemassaoloa. Emme osaa käydä luokkataistelua sanomalehdissä siten, kuin porvaristo sitä kävi. Muistelkaapa, kuinka erinomaisesti se *vainosi* lehdistössään *omia* luokkavihollisiaan, kuinka se pilkkasi heitä, häpäisi heitä, teki heidän elämänsä sietämättömäksi. Entä me? Eikö luokkataistelu kapitalismista sosialismiin siirtymisen kaudella ole sitä, että suojellaan työväenluokan etuja niiltä vähälukuisilta työläisiltä, työläisryhmiltä ja -kerroksilta, jotka pitävät itsepintaisesti kiinni kapitalismin perinteistä (tottumuksista) ja suhtautuvat yhä Neuvostovaltioon entiseen tapaan: koettavat tehdä „sille” työtä vähemmän ja huonommin, mutta nytkeä „siltä” rahaa enemmän. Vähänkös on sellaisia lurjuksia vaikkapa esimerkiksi neuvostokirjapainojen latojain joukossa, Sormovon ja Putilovin tehtaan työläisten

keskuudessa j.n.e.? Montako heistä olemme saaneet kiinni, montako paljastaneet, montako panneet häpeäpaaluun?

Lehdistö on vaiti tästä. Ja jos kirjoittaakin, niin kankean viralliseen, virkamiesmäiseen tapaan eikä niin kuin *vallankumouksellinen* lehdistö, luokan *diktatuurin* äänenkannattaja, luokan, joka todistaa teoillaan, että kapitalistien ja kapitalistisia tottumuksia vaalivien tyhjäntoimittajien vastarinta lannistetaan rautakourin.

Sama koskee sotaa. Vainoammeko me pelkurimaisia sota-päälliköitä ja nahjuksia? Olemmeko Venäjän silmissä pilkanneet mihinkään kelpaamattomia rykmenttejä? Olemmeko „vetäneet päivänvaloon” riittävän määrän huonoja esikuvia, jotka pitäisi karkottaa mahdollisimman suurella melulla pois armeijasta kelvottomuuden, huolimattomuuden, myöhästymisen y.m. takia? Meillä ei käydä asiallista, sääli-mätöntä, tosivallankumouksellista *sotaa konkreettisia* pahan levittäjiä vastaan. Meillä *kasvatetaan* liian vähän *joukkoja* kaikilta elämän aloilta otettujen elävien, konkreettisten esimerkkien ja esikuvien avulla, vaikka se on lehdistön päätehtävä aikana, jolloin siirrytään kapitalismista kommunis-miin. Meillä kiinnitetään liian vähän huomiota siihen tehtaiden, kylien, rykmenttien sisäiseen *arkiseen* elämään, missä rakennetaan eniten uutta ja mikä vaatii eniten huomiota, julkisuutta, yleistä arvostelua, kelvottoman vainoa-mista, kehotusta oppimaan hyvästä.

Vähemmän poliittista sanahelinää. Vähemmän haihatte-lua. Lähemmäksi elämää. Enemmän huomiota siihen, kuinka työläis- ja talonpoikaisjoukot rakentavat *käytännössä* jotain *uutta* arkisen työnsä kulussa. On enemmän *valvottava* sitä, missä määrin *kommunistista* tuo uusi on.

„Pravda” № 202,
syyskuun 20 p:nä 1918
Allekirjoitus: N. L e n i n

Julkalstaan „Pravda” lehdessä
tekstin mukaan